Want

er staat geschreven. . .

Bijbelleesrooster

Veertigdagentijd & Pasen 2014

Steunpunt Liturgie

Want er staat geschreven. . .

Matteüs heeft in zijn beschrijving van Jezus' leven amper enkele regels aan het papier toevertrouwd of hij schrijft 'Dit alles is gebeurd opdat in vervulling zou gaan…' (Matteüs 1: 22). Deze zin, of een variant daarop, is in Matteüs' evangelieboek een regelmatig terugkerend refrein. Dit gegeven vormt het uitgangspunt voor dit bijbelleesrooster. Want ook in de hoofdstukken die over Jezus lijden en sterven gaan wordt met regelmaat geciteerd uit het Oude Testament. Zo verduidelijkt Matteüs vanuit de Schriften belangrijke momenten uit Jezus' gang in deze laatste dagen.[1]
Het bijbelleesrooster volgt het evangelie naar Matteüs vanaf de intocht in Jeruzalem. Op deze dag en vervolgens op alle zondagen wordt gelezen uit het evangelie. In elk van deze passages wordt geciteerd uit het Oude Testament en ook dat wordt gelezen. Uit de combinatie van deze twee lezingen ontrolt zich steeds een weekthema.

Aswoensdag	Mt. 21,1-5 Zach. 9,1-13	*'Dit is gebeurd opdat in vervulling zou gaan…'*	⇨	***Koning op een ezel***
40d I	Mt. 21,6-9 Ps. 118,24-29	*'De mensen riepen luidkeels…'*	⇨	***In de Naam van de HEER***
40d II	Mt. 21,10-17 Jer. 7,1-11	*'Er staat geschreven…'*	⇨	***In plaats van een rovershol***
40d III	Mt. 21,33-46 Ps. 118,13-23	*'Hebt u dit nooit gelezen…'*	⇨	***De hoeksteen***
40d IV	Mt. 22,41-46 Ps. 110	*'Want David zegt…'*	⇨	***Wat denkt u over de Messias?***
40d V	Mt. 26,31-35 Zach. 13,1-9	*'Want er staat geschreven…'*	⇨	***De herder gedood***
40d VI	Mt. 26,36-46 Jes. 51,11-23		⇨	***Tot op de bodem***
Stille week	Mt. 26,57-68 | Dan. 7,13-14, Ps. 110 Mt. 27,32-56 | Psalm 22			
Pasen	Hand. 2: 22-32 Ps. 16	*'David zegt immers over hem…'*	⇨	***De weg van Christus Jezus***

Zo volgen we deze weken Jezus Christus, die als ezelruiter Jeruzalem binnenrijdt, die door de dood heengaat en uiteindelijk de Levende is. De route van de koning op een ezel brengt ons bij de weg van Christus Jezus. In diepe vreugde!

Een gezegende tijd toegewenst!

Dit bijbelleesrooster sluit aan bij de alternatieve lezingen uit het Oecumenisch Leesrooster van 2014.
Bij de samenstelling van het rooster is verder gebruikt gemaakt van het bijbelleesrooster 2014 van het NBG

[1] Zie o.a. Dr. Jakob van Bruggen, *Matteüs. Het evangelie voor Israël*. Kampen 1990, 20-23.

Koning op een ezel

De ezelruiter! Kijk die ezelruiter.
Is dit de intocht van een vorst?
Dan mag je meer van hem verwachten!
Dan komt wie veel had straks tekort,
en krijgt wie niets had nooit meer dorst.

De wonderdokter! Kijk die wonderdokter.
Wie ziek is wordt op slag gezond.
Ons land zal straks een paradijs zijn.
Het woord hosanna fluistert rond.
Nu hoopt het hart. Nu zingt de mond.

De vredeskoning! Kijk die vredeskoning.
Geen zwaard, geen speer; met blote hand,
gewoon met woorden brengt hij vrede.
Hosanna krijgt de overhand.
Nu glanst de hemel, bloeit het land.

De ezelruiter! Kijk die ezelruiter.
De meute aan zijn voeten lacht,
en rolt een loper uit van jassen.
Hosanna! Zing en dans en lach!
Hosanna! Hoop is aan de macht!

tekst: Kurt Rose
vertaling: Rien van den Berg
LB 549

Woensdag 5 maart – Aswoensdag: *Matteüs 21: 1-5*

Koningen gaan te paard. Maar in de Bijbel lopen paardrijdende heersers gevaar. Ze worden verzwolgen door het water van de Rietzee: 'Paarden en ruiters wierp hij in zee'. Psalm 33 leert: 'Koningen winnen niet door een machtig leger, brute kracht redt krijgsheren niet. Van geen nut zijn paarden voor de overwinning, hoe sterk ook, ze bieden geen uitkomst.'

De Veertigdagentijd begint dit jaar met de intocht van een koning op een ezel. Een koning op een lastdier, een werkezel - daarmee is de toon gezet.

donderdag 6 maart: *Zacharia 9: 1-13*

Wat stelt een koning op een ezel nu helemaal voor? Jezus zelf verwees naar de woorden van de profeet Zacharia: 'Kijk, je koning is in aantocht, hij is zachtmoedig en rijd op een ezelin en op een veulen, het jong van een lastdier'. Door Zacharia wordt de koning op een ezel tegenover de macht van paarden en wapentuig geplaatst. Deze ezelrijdende koning heeft als kenmerk gerechtigheid, zege en nederigheid. In plaats van een koning die hoog te paard zit en gevolgd wordt door een heel leger, is hier een vorst op menselijke hoogte met een wankel ezelsveulen naast zich. Zo'n vorst, beter gezegd: *deze* vorst zal vrede stichten.

vrijdag 7 maart: *Psalm 119: 25-32*

De koers is bepaald: de koning is een ezelruiter. Zijn weg voert Jeruzalem in. Laten we hem volgen. Misschien begrijpen we het nog niet helemaal, maar dit is de weg. Dit is *zijn* weg. Open je hart, open je verstand, open je geest en ga mee.

zaterdag 8 maart: *Psalm 119: 33-40*

Om uit het hoofd te leren en zo in het hart te verankeren:

'Wijs mij, HEER, de weg van uw wetten,
dan volg ik die tot het einde toe.
Geef mij inzicht, en ik zal uw wet volgen,
hem onderhouden met heel mijn hart'

Volg zo het spoor van de koning op een ezel.

In de naam van de HEER

Welkom, welkom,
koning Jezus,
vredelievend op een ezel.
Kom, wij leggen mantels neer
als een loper voor de Heer:
Hosanna, hosanna, gezegend is Hij
die komt in de naam van de Heer.

tekst: Ria Borkent GK 40 | LB 549

zondag 9 maart – 1ste zondag van de Veertig dagen: *Matteüs 21: 6-9*

Wat hebben Jezus' leerlingen gedacht toen zij op ezeljacht gingen? Toen zij hun rabbi uit de profeten hoorden citeren?
Wat dachten de omstanders? Zij legden met mantels en takken de rode loper uit, liepen voor de ezelruiter uit en achter hem aan, en roepen een psalmcitaat uit: 'Gezegend hij die komt in de naam van de Heer. Hosanna in de hemel'.

Psalm 118: 24-29:

Dit is de dag die de HEER heeft gemaakt,
laten wij juichen en ons verheugen.
HEER, geef ons de overwinning.
HEER, geef ons voorspoed.

Gezegend wie komt in de naam van de HEER.
de HEER is God, hij heeft ons licht gebracht.
Vier feest en ga met groene twijgen
tot aan de horens van het altaar.
U bent mijn God, u zal ik loven,
hoog zal ik u prijzen, mijn God.

Hosanna: het woord komt uit het Aramees en betekent: 'Help, redt ons'. In het Nieuwe Testament lijkt deze hulproep ook het karakter van een jubel te krijgen.

Loof de HEER, want hij is goed,
eeuwig duurt zijn trouw.

Psalm 118 is de laatste van het *klein Hallel*, de psalmen 113-118. Samen vormen deze psalmen een lofzang, en zo werden ze gezongen bij de grote pelgrimsfeesten.
Wat er ook in de hoofden van de leerlingen en de omstanders omging, de mensen hadden in ieder geval in de gaten dat hier iets bijzonders gebeurde, iets dat ver buiten de horizon van het alledaagse bestaan ging, iets dat te maken had met verlossing en bevrijding. Het had messiaanse trekken… Inderdaad: Gezegend wie komt in de naam van de HEER.

Deze passage uit Psalm 118 wordt wel verbonden met het Loofhuttenfeest, een feest ter gedachtenis van de woestijntocht. Bij dit feest wordt op een bepaald moment gezwaaid met een takkenbundeltje.

maandag 10 maart: Exodus 3,1-17

Wat wil het zeggen als iemand komt *in de naam van de Heer?* Als het in de Bijbel gaat over de naam van de HEER, dan gaat het over Gods eigennaam. In Exodus 3 vertelt God zijn naam aan Mozes. Het begrip 'god' was voor Mozes niet voldoende, 'god' was een van de vele goden. Bovendien is 'god' een soortnaam, geen eigennaam. Dus vraagt Mozes: wat moet ik zeggen als ze vragen 'wat is de naam van die God' (…*die god*…). Het antwoord luidt: IK ZAL ER ZIJN. In het Hebreeuws: JHWH. Overal waar in het Oude Testament JHWH staat, vinden we in onze vertaling HEER. Dat is overigens geen eigennaam, maar een aanspreektitel. Maar als je dit leest weet je, wat er wordt bedoeld: JHWH, zijn diepste wezen, IK ZAL ER ZIJN, Ik ben die er zijn zal (vs. 14). En het is niet voor niets dat die naam hier, op dit moment, wordt geopenbaard; de Naam van de HEER is verbonden met Gods bevrijdend handelen, hij maakt zich bekend als bevrijder, aanwezige, helper, verlosser. Zo wil hij voor zijn kinderen zijn.

Met de ***Eigennaam*** wordt een individuele persoon of zaak wordt aangeduid. In de meeste gevallen gaat het om een persoon – Jan, Maria, Elisabeth. Soms ook om een organisatie – GKv.

Met een ***Soortnaam*** wordt een soort aangeduid – mens, dier, planeet.

dinsdag 11 maart: Genesis 12, 1-9

Abraham, Abraham,
verlaat je land, verlaat je stam.
Abraham, je moet gaan wonen
in het land dat ik zal tonen.

En zo ging Abraham op reis. Met vrouw en neef, met hun hele hebben en houden. Bij de eik van More nabij Sichem en in het land van de Kanaänieten, zegt de HEER: Dit is het land dat ik aan jouw nakomelingen zal geven. Wat doet Abraham? Hij bouwt een altaar voor de HEER. Vervolgens trekken ze verder en ergens ten oosten van Betel en ten westen van Ai slaan ze hun tenten op. Wat doet Abraham? Hij bouwt een altaar voor de HEER en *riep er zijn naam aan*.
Voor het eerst in de Bijbel, na Genesis 4: 26 gaat het hier over het aanroepen van de naam van de HEER. In de geschiedenis van Abraham is dat een terugkerend element: lees ook Genesis 13: 3-4 en 21: 33.

De Naam van de HEER aanroepen wil zeggen: de hulp van de HEER wordt publiek ingeroepen.

Het is gericht op de God van Israël en het vraagt om een grondhouding van liefde voor God en de naaste. In de bijbel heeft het aanroepen van de Naam van de HEER alles te maken met relaties: die van de mens tot God, tot de medemens en tot de schepping.

Naar: G.M. Landman, In de ruimte van de Naam. Zoetermeer 1995, 17.
Zie ook: Studiedeputaten Eredienst, rapport gs Berkel&Rodenrijs, 21.

woensdag 12 maart - Biddag voor gewas en arbeid: Genesis 26,1-6.12-25

Abraham is overleden, Isaak is zijn zoon en opvolger. God openbaart zich ook aan hem, met verwijzing naar de beloften die Hij aan vader Abraham deed. Iets later in het gelezen verhaal, als Isaak met al zijn volk en vee naar Berseba is getrokken, verschijnt God hem opnieuw: 'Ik ben de God van je vader Abraham'. Die toevoeging, 'van je vader Abraham' is meer dan een verduidelijking (voor het geval Isaak het niet zou begrijpen). De HEER maakt duidelijk dat Hij een God is met geschiedenis, een God voor de lange duur. Hij verbindt zich niet aan eenlingen, maar aan een vader, diens zoon, hun nakomelingen, een compleet volk.
En wat doet Isaak? Hetzelfde als zijn vader, hij hoeft niets nieuws te bedenken, zijn vader navolgen is voldoende. Hij bouwt een altaar en roept daar de naam van de HEER aan.

Biddag

Izaäk woont met de zijnen in Gerar, in verband met een hongersnood. Het gaat hem daar goed; hij zaaide en oogstte nog hetzelfde jaar honderdvoudig, want de HEER zegende hem (vs. 12). Mooi om dit op biddag te lezen!.

donderdag 13 maart: Deuteronomium 12: 1-12 [of t/m 28]

Abraham, Isaak en Jacob bouwden hun altaren op wisselende plaatsen. Ze deden dat op belangrijke momenten en plaatsen, maar het ging niet om voorgeschreven locaties. In de Mozaïsche wetgeving verandert dat. Weliswaar zijn we gewend dat iedereen offert naar het hem goeddunkt, zegt Mozes (vs. 8), maar als jullie eenmaal in het beloofde land wonen, moet offeren plaatsvinden op door God aangewezen plaatsen, om precies te zijn daar 'waar God zijn naam wil doen wonen'. Nu Abrahams nakomelingen tot een volk zijn uitgegroeid, nu God hen uit Egypte bevrijdt heeft en nu zij aan de grens van het beloofde land staan, nu wordt steeds duidelijker hóe ze volk van de HEER moet zijn. Daar waar hij zijn naam wil doen wonen, daar wil hij vereerd worden. (Zie ook Deut. 14: 23, 16: 2-11 en 26: 2.)

vrijdag 14 maart: Deuteronomium 32: 1-4

Het hele bijbelboek Deuteronomium door is Mozes aan het woord geweest. Nu, aan het slot, terwijl de verzamelde Israëlieten er getuige van zijn, zingt hij een lied (31: 30). Het heeft een prachtig begin: luister naar dit lied, mijn onderricht is als lenteregen die alles tot bloei brengt.

En dan volgen de woorden: 'De naam van de HEER roep ik uit, de HEER is onze God, laat iedereen hem prijzen.'

Bedenk dat het Mozes is, die dit zegt. Meer dan veertig geleden openbaarde God hem zijn naam: IK ZAL ER ZIJN. Nu staan ze aan de grens van het beloofde land. Zelf zal Mozes niet mee gaan, maar IK ZAL ER ZIJN gaat wel mee. De God van Abraham, Isaak en Jacob is de God van Israël, de God van de geschiedenis en alles wat dat overstijgt. Hij is de Eeuwige en hij wil de Aanwezige zijn.

zaterdag 15 maart: Psalm 124

'Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer' zongen de omstanders toen Jezus op zijn ezel Jeruzalem binnenreedt. Het waren profetische woorden. Inderdaad, gezegend was hij die binnenreed. Inderdaad, hij kwam in de naam van de HEER. Zoals hij zich openbaarde in het kader van de bevrijding van Israël, zo is hij hier aanwezig. Mens en God. Bevrijder en verlosser. Onze hulp is de naam van de HEER. Zing of spreek het morgen bij de aanvang van de kerkdienst vanuit het diepst van je wezen mee.

In plaats van een rovershol

Jezus jaagt de handelaren
uit de tempel met hun waren.
En de tafels her en der
gooit Hij met het geld omver.

Maak het huis van mijn Vader
niet tot een rovershol.
Maak het huis van mijn Vader
van gebeden vol.

Jezus maakt een zweep van touwen
want Hij wil niet dat ze sjouwen,
dat ze slepen met hun vee.
Hij zegt: neem die handel mee.

Maak het huis van mijn Vader
niet tot een rovershol.
Maak het huis van mijn Vader
van gebeden vol.

Jezus' lichaam is een teken:
deze tempel die zal breken
wordt herbouwd, de derde dag.
Zo spreekt Jezus met gezag.

Maak het huis van mijn Vader
niet tot een rovershol.
Maak het huis van mijn Vader
van gebeden vol.

tekst: Ria Borkent
Zing met de hemelboden 42

zondag 16 maart - 2de zondag van de Veertig dagen - *Matteüs 21:10-17*

Het tafereel is versprongen. Tot dit moment riepen de omstanders: 'Hosanna, voor de Zoon van David! Gezegend hij die komt in de naam van de Heer'. Maar nu de stoet in Jeruzalem is aangekomen, wordt het onrustiger, ieder is in rep en roer. Wie is dit, vraagt men zich af. Ook het antwoord is terughoudender: een profeet; over een koning wordt niet meer gesproken. De profeet veegt vervolgens het tempelplein leeg en geneest aansluitend blinden en verlamden. Dank klinkt een echo van de intocht; kinderen zeggen de waarheid en roepen uit 'Hosanna voor de Zoon van David'.

maandag 17 maart: Jeremia 7:1-11

Toen Jezus direct na de intocht het tempelplein schoonveegde, citeerde hij uit de profetieën van de profeet Jeremia: 'Er staat geschreven: "Mijn huis moet een huis van gebed zijn" maar jullie maken er een rovershol van!' (Matteüs 21: 13). Hoe klinkt dat, met de profetie van Jeremia erbij? Wat zegt het, dat Jezus juist dit aanhaalt?

Dinsdag 18 maart: Jeremia 7: 12-15, 21-26

In Jeremia 7, door Jezus dus aangehaald bij het schoonvegen van het tempelplein, gaat het over Israëls omgang met de tempel. Niet het 'hebben' van de tempel is bepalend, maar een rechtvaardige levensstijl. Dat wil zeggen: geen afgoden (vs. 9) en recht doen aan de zwakken in de samenleving (vs. 6). Ontbreekt dat, dan wordt de tempel tot een rovershol, omdat de levensstijl die van rovers is. De reden is duidelijk: daar waar de HEER zijn naam doet wonen (vs. 12), de plek waaraan hij zijn naam verbonden heeft (vs. 14), vraagt om leven in Gods spoor. Eigen inzichten en eigen belang voeren je richting rovershol.

Kijk nu, met Jeremia 7 in gedachten nog eens naar Jezus daden: eerst de tempel opschonen, daarna de kwetsbaren genezen. Hier vonkt het Messiaanse koninkrijk.

Woensdag 19 maart: Leviticus 22 : 17-33

Leviticus 22 gaat over de heilige gaven. Het hoofdstuk zet zo in: 'Zeg tegen Aäron en zijn zonen dat zij op gepaste wijze moeten omgaan met de heilige gaven die de Israëlieten aan mij afstaan'. En wel hiertoe: 'opdat ze mijn heilige naam niet ontwijden. Ik ben de HEER'.

Vanaf vers 17 gaat het over de gaven zelf. Niet alles wat gegeven wordt is een goede gave. Die gave, het offer, moet gaaf zijn, alleen dan zal het worden aanvaard. Waarom? Omdat anders de heilige naam van de HEER wordt ontwijd. De HEER heeft zijn volk bevrijdt om hun God te zijn en hij leert welk leven daarbij hoort. Zo heiligt hij zijn kinderen.

Donderdag 20 maart: Leviticus 23: 1-14

Na Leviticus 22, over de heilige gaven en de noodzakelijke gaafheid van die gaven, volgt Leviticus 23, over de feestdagen. Iets heel anders? Een volgend onderwerp uit het wetboek van Israël, iets wat wij kunnen lezen als een wetenswaardigheid, resultaat van een antropologisch onderzoekje? Vergeet het maar. Als er in de lezingen van deze week iets duidelijk wordt, dan is het wel dat heilig leven – wees heilig, want ik ben heilig[2] – niet een zaak is van tussen de oren. Hier komt naar voren dat het leven met God ook een ordening van de tijd inhoudt. En omgekeerd: een door feesten en heilige dagen geordende tijd, ordent het leven met God en vormt zo dat leven.

[2] zie o.a. Lev. 11: 44 en 1 Petr. 11: 16

Vrijdag 21 maart: Leviticus 23: 15-22

Gods ordening van het jaar voor Israël begint met de sabbat. Haal je nu eerst de twee redenen voor de sabbat zoals ze te vinden zijn in de Tien Woorden[3] voor de geest, lees dan pas verder.

Na de sabbat komt Pesach, het vierend gedenken van de uittocht uit Egypte. Dan volgt de oogsttijd, een feest dat pas gerealiseerd kan worden in het beloofde land (vs. 10). Opnieuw gaat het om het gedenkend vieren van Gods beloften. Nota Bene: dit hoort daar bij: vergeet in Gods Naam de kwetsbaren niet (vs. 22).

Zaterdag 22 maart: Leviticus 23:23-38 [44]

In het najaar – Pesach is al weer lang geleden en een belangrijk deel van de oogst is inmiddels binnen – volgen nog twee feesten: Grote Verzoendag en Loofhuttenfeest. De eerste is de dag waarop de verzoeningsrite wordt voltrokken (vs. 28). De tweede is opnieuw een feest dat verband houdt met Israëls wordingsgeschiedenis. Zoals Pesach gaat over de uittocht, zo gaat het Loofhuttenfeest over de woestijntijd (vs. 43). Zo bepaalt en vormt de feestcyclus van Israël de identiteit van het volk.

Zit er een inhoudelijke lijn in deze feestcyclus?
Wat is de feestcyclus van de christelijke kerk? Vormt de gang van die feestcyclus onze kerkelijke identiteit? Bepaalt de gang van die cyclus jouw identiteit?

Leviticus 23 - feestcyclus

3	iedere 7de dag	sabbat
5	14de v.d. 1ste maand + volgende 7 dagen	pesach
9	begin gersteoogst t/m tarweoogst (50 dagen)	oogstoffers
23	1ste dag 7de maand	rustdag
24	10de dag 7de maand	Grote Verzoendag
33	15de dag 7de maand	Loofhuttenfeest

[3] Ex. 20: 11; Deut. 5: 15

De hoeksteen

Een joodse man van het jaar nul,
die, amper drieëndertig jaren,
gestorven is voor onze schuld
toen wij nog Batavieren waren.

Ja, sterker nog, die eenmaal dood
en in een diepe rots geborgen
zou zijn verrezen levensgroot
met lijf en ziel een voorjaarsmorgen.

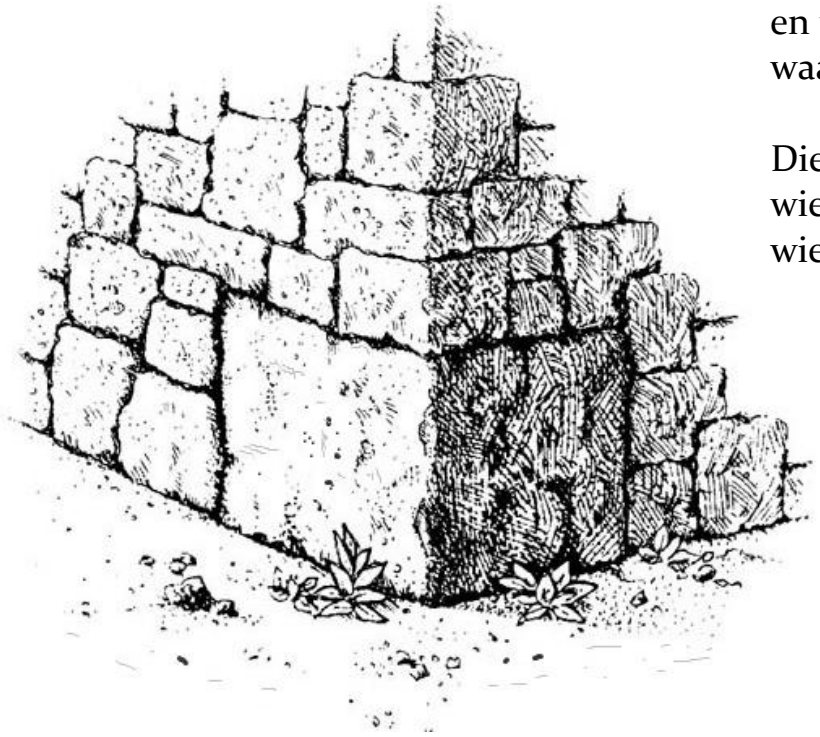

Die was gezien, gehoord, betast,
en toen ten hemel opgevaren
waar Hij regeert in eeuwigheid.

Die eens ons als een dief verrast
wie weet na hoeveel duizend jaren,
wie weet vannacht. Hij kent de tijd.

Jan Willem Schulte Nordtholt

zondag 23 maart – 3de van de Veertig dagen: Matteüs 21: 33-46

Wie is toch die Jezus van Nazaret? Waar haalt hij de bevoegdheid vandaan om die dingen te doen die hij doet. Het is een vraag die voortdurend onder de huid kriebelt bij de leiders van Jeruzalem. Door er over te vertellen houdt Matteüs hier ook zijn lezers deze vraag voor. Wie is hij? Hoe zit het met zijn bevoegdheid?
Jezus antwoordt o.a. met de gelezen gelijkenis. Het gaat over een wijngaard (een bekend beeld; denk maar aan Jesaja 5). Hij eindigt met een vraag: wat staat de wijngaardenier te doen? Zo op het gehoor geven zijn luisteraars een logisch antwoord. Waarom neemt Jezus met dat antwoord geen genoegen?

maandag 24 maart: Psalm 118: 13-23

In de gelijkenis van gisteren ging het over de erkenning van de eigenaar. Het gaat goed met de wijngaard, maar niet met de pachters. Die zijn alleen op eigenbelang uit; ze doden de afgezanten van de eigenaar, ze doden zelfs de zoon. In dit verband citeert Jezus uit Psalm 118, over een afgekeurde steen die tot hoeksteen wordt. Plotseling realiseren de hogepriesters en farizeeën zich dat het niet over zomaar een wijngaard en zomaar wat pachters gaat, maar over henzelf, en over de manier waarop zij met het aan het toevertrouwde volk omgaan. Realiseren zij zich ook wie de zoon is? Zien zij wie Jezus van Nazaret is?

Dinsdag 25 maart: Jesaja 28: 1-16

Slechte leiders zijn in de Bijbel een regelmatig terugkerend thema. Jesaja schetst hier een beschamend tafereel. Lees vs. 7 hardop, proef de taal en je voelt jezelf bijna wauwelen als een dronkenlap. Misschien is vs. 10 ook wel zo bedoeld.[4]
Tegenover dit van alcohol doordrenkte gezwalk, presenteert Jesaja in Gods Naam een totaal ander beeld, stevig en rotsvast. Eerst in vs. 5-6, vervolgens in vs. 16:

dit zegt God, de HEER:
Ik leg in Sion een fundament
met een uitgelezen grondsteen, een kostbare hoeksteen.
Wie zijn vertrouwen daarop grondvest,
hoeft geen andere toevlucht te zoeken.

woensdag 26 maart: Jesaja 28: 23-29

Na vs. 16, over de hoeksteen, vervolgt Jesaja 28 met onheilsprofetieën. In vs. 22 wordt dat samengevat met de woorden: 'God heeft tot de vernietiging van het land besloten'. Dan volgt het gelezen gedeelte. Onverwacht een lesje akkerbouw?
Nee, het is een les in wijsheid. Tegenover de slechte leiders staat Gods wijsheid. Die wijsheid leidt tot straf, inderdaad, maar niet tot vernietiging. Het is straf met beleid, 'bewerking' die tot een hoger doel leidt.

Donderdag 27 maart: 1 Petrus 2:1-10

In 1 Petrus 2 komen de Bijbelgedeeltes die we eerder deze week lazen bij elkaar. Petrus citeert uit Jesaja 28 (in vs. 6-7) en uit Psalm 118 (in vs. 4). Bovendien had hij zijn herinnering, want hij was er ongetwijfeld bij toen Jezus zichzelf identificeerde als de hoeksteen uit Psalm 118. Hij combineert dit alles tot een prachtig inzicht: Jezus Christus is de levende steen die door God werd uitgekozen om zijn kostbaarheid. Wie zich bij hem voegt, mag eveneens een levende steen zijn.
Petrus laat, in navolging van Jesaja, ook de keerzijde zien: als je de hoeksteen niet wilt, wordt deze steen een struikelblok. Maar direct aansluitend, in vs. 9 en 10,

[4] Er wordt ook wel gedacht aan het nadoen van babygepruttel, in aansluiting bij vs. 9b. Zie: R. Dean Anderson, 1 Korintiërs. Orde op zaken in een jonge stadskerk. Kampen 2008, 208.

tekent hij de nieuwe werkelijkheid, Gods werkelijkheid: jullie zijn een uitverkoren geslacht, God heeft je verworven, hij heeft je geroepen.
Wees dus wie je bent!

vrijdag 28 maart: Exodus 19: 1-6

Gisteren tekende Petrus het beeld van Christus als hoeksteen en de gelovigen als levende stenen. Want: 'u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaarlijk licht'. Vandaag horen we de bron voor deze woorden van Petrus. Hier, in Exodus, worden ze in Gods Naam uitgesproken door Mozes. Wat zijn de verdere overeenkomsten in deze beide Bijbelpassages?

'U bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaarlijk licht'	Jullie hebben gezien hoe ik ben opgetreden tegen Egypte, en hoe ik je op adelaarsvleugels gedragen heb en je hier bij mij heb gebracht. Als je mijn woorden ter harte neemt en je aan het verbond met mij houdt, zul je een kostbaar bezit voor mij zijn, kostbaarder dan andere volken – want de hele aarde behoort bij toe. Een koninkrijk van priesters zul je zijn, een heilig volk.

zaterdag 29 maart: Psalm 125

Stel je een rotsmassief voor. Stel je een vallei voor omringd door bergen. Denk ook aan de hoeksteen, rotsvast fundament voor het bouwwerk dat er op rust. Lees dan opnieuw deze psalm door. Zegt je dit iets? Persoonlijk? Als onderdeel van je kerkelijke gemeenschap? Als onderdeel van kerk wereldwijd en door alle tijden heen?

Wat denkt u over de messias?

ik vroeg het aan de vogels
de vogels waren niet thuis

ik vroeg het aan de bomen
hooghartige bomen

ik vroeg het aan het water
waarom zeggen ze niets
het water gaf geen antwoord

als zelfs het water geen antwoord geeft
hoewel het zoveel tongen heeft
wat is er dan

wat is er dan
er is alleen een visserman

die draagt het water
onder zijn voeten
die draagt een boom op zijn rug
die draagt op zijn hoofd een vogel

Guillaume van der Graft

zondag 30 maart - 4de zondag van de Veertig dagen: Matteüs 22: 41-46

Na de intocht in Jeruzalem en de tempelreiniging, volgde een reeks gelijkenissen. Die waren vooral gericht op de hogepriesters, oudste en Farizeeën. Daarna volgt een uitgebreid debat met verschillende groeperingen: Farizeeën, Herodianen en Sadduceeën.[5] Ze stellen Jezus vragen met de bedoeling hem in de val te lokken. Matteüs besluit zijn verslag over deze debatronde met een tegenvraag van Jezus:

[5] Zie Mt 22: 15, 16 en 23.

‘Wat denkt u over de messias. Van wie is hij een zoon?’. Het antwoord is Bijbels correct: de messias zal de zoon van David zijn. Toch laat Jezus het daar niet bij. Zijn antwoord heeft eerlijk gezegd wel wat van muggenzifterij: als David de messias met ‘Heer’ aanspreekt, dan kan het toch niet zijn zoon zijn? Maar Jezus prikkelt zijn luisteraars tot doordenken: is de messias de zoon van David, of is hij misschien wel meer dan dat?

maandag 31 maart – Psalm 110

De vraag was: ‘Wat denkt u over de messias. Van wie is hij een zoon?’
Het antwoord luidde: ‘Van David’.
Jezus’ vervolgvraag haakt aan bij Psalm 110. Deze psalm is een koningspsalm, of eigenlijk: een *troning*spsalm. Er wordt een koning aangewezen en op de troon gezet: ‘Neem plaats aan mijn rechterhand, ik maak van je vijanden een bank voor je voeten. Uit Sion reikt de HEER u de scepter van de macht’.
Hier worden verschillende koningssymbolen genoemd: de rechterhand van de HEER, de koningszetel (Sion), de scepter. Bovendien: God verbindt zich aan deze koning, hij verslaat zijn vijanden voor hem. En bovenal: deze koning ontvangt het priesterschap, en niet voor even maar voor eeuwig. In deze koning werd sinds lang de messiaanse koning herkend. Jezus’ vraag is nu: wat zegt deze psalm over de Messias? Uitsluitend zoon van David? Of ook zoon van de Allerhoogste?

Psalm 110 neemt in het Nieuwe Testament een belangrijke plaats in:

- *Hebr. 1: 13-14*
  Tegen wie van de engelen heeft hij ooit gezegd: ‘Neem plaats aan mijn rechterhand, tot ik van je vijanden een bank voor je voeten heb gemaakt’

- *Hand. 2: 34-35*
  David is weliswaar niet naar de hemel opgestegen, maar toch zegt hij: “De Heer sprak tot mijn Heer: ‘Neem plaats aan mijn rechterhand, tot ik je vijanden onder voeten heb gelegd.’”

- *1 Kor. 15: 25*
  Want hij moet koning zijn totdat ‘God alle vijanden aan zijn voeten heeft gelegd’.

- *Hebr. 10: 12-13*
  …terwijl hij, na zijn eenmalig offer voor de zonden, voorgoed zijn plaats aan Gods rechterhand heeft ingenomen, waar hij wacht op het moment dat zijn vijanden voor hem tot een ank voor zijn voeten zijn gemaakt.

dinsdag 1 april: Johannes 1: 19-34

Bij de Jordaan was iets bijzonders aan de hand. Een man, afkomstig uit de woestijn, met een ruwe mantel van kameelhaar – zo eentje die sprinkhanen at en honing, direct uit het bijennest – stond daar te leren en te dopen. Dat roept verwachtingen op: zou dit dan eindelijk… Nee, zegt de man, nee, ik ben het niet. En nee, ik ben ook niet Elia of de profeet. Maar wacht af, kijk goed om je heen, want hij is er al, midden onder u is hij die u niet kent. Nog niet, maar hij komt, en ik weet dat hij de Zoon van God is.

woensdag 2 april: Johannes 1: 35-51

Alleen aan het begin van de gebeurtenissen bij de Jordaan is de naam 'messias' gevallen. En hier ís hij dan: het lam van God (vs. 36), de messias (vs.41). Natanaël, een dag later, kan zich aanvankelijk niet voorstellen dat uit Nazareth iets goeds kan komen, maar ook hij moet erkennen: dit is de Zoon van God, de koning van Israël.

donderdag 3 april: Exodus 30: 22-33

Messias betekent: gezalfde. Met oog op de eredienst moest er van alles gezalfd worden, voorwerpen en mensen met een special ambt. Zalven betekent heiligen, zo wordt duidelijk gemaakt in vers 29-30. Dat geldt voor de tabernakel en voor de voorwerpen daarbinnen, dat geldt eveneens voor de priesters.

vrijdag 4 april: 1 Koningen 19: 9b-17

Behalve priesters worden ook koningen en profeten gezalfd. Het zalven van koningen kennen we vooral van Saul, David en Salomo. Het zalven van profeten komt in de bijbel veel minder voor. Maar hier dus wel, bij Elisa. En lees ook Jesaja 61: 1: De geest van God, de HEER, rust op mij, want de HEER heeft mij gezalfd.

zaterdag 5 april: Ezechiël 37: [15]21b-28

De gezalfde koningen van Israël zijn verdwenen. Ze gingen met het volk ten onder in de Babylonische ballingschap. In die context treden de profeten van het Oude Testament op zoals Jesaja, Jeremia, Micha, Ezechiël. Het zijn de profeten die in hun visioenen de prachtige vergezichten tekenen van een door God hersteld en vernieuwd koninkrijk. 'Ik, de HEER, heilig Israël, doordat mijn heiligdom voor altijd in hun midden is'.

De herder gedood

Was ik een schaap, was Hij mijn herder,
was ik een schaap, Hij bracht mij verder
naar 't frisse gras en even later
waar water was, fris helder water
naar de overkant, naar het beloofde land,
waar je drinken kon zo van de bron.

En was ik stom, ging ik verdwalen,
hij keerde om om mij te halen.
Ik wist: zolang als Hij maar bij mij was
aan de overkant, in het beloofde land,
waar je drinken kon, zo van de bron.

Hij leidde me dan langs diepe ravijnen,
ik schrok niet van gevaarlijke zwijnen.
Hij hield mij ver van wilde dieren,
hij hielp me door heel diepe rivieren
naar de overkant, naar het beloofde land,
waar je drinken kon zo uit de bron.

Ik voelde me goed, kon op Hem bouwen,
ik kreeg weer moed, had weer vertrouwen,
was ik een schaap, was Hij mijn herder,
was ik een schap, Hij bracht mij verder
naar de overkant, naar het beloofde land,
waar je leven kon vlak bij de bron.

Karel Eykman
LB 23d

6 april – 5de zondag van de Veertig dagen: Matteüs 26: 31-35

Het is Pesach. Jezus en de leerlingen hebben een bijzonder pesachmaal gevierd en nu zijn ze onderweg naar de Olijfberg. Kort daarvoor hadden ze de Pesachmaaltijd afgesloten met 'de lofzang', psalm 115-118. Denk daar even over na, met Psalm 118 nog in de oren, de psalm die ging over 'Gezegend Hij die komt in de Naam van de

Heer' en over de afgekeurde steen die hoeksteen werd, lopen zij nu naar de Olijfberg. Voor hen ligt Jezus' gebedswake, de gevangenneming, het verhoor.
Tijdens deze tocht beroept Jezus zich opnieuw op de schriften: 'Ik zal de herder doden, en de schapen uiteendrijven'. Bij zijn leerlingen wil dat er niet in. Ook dat hoort bij de lijdensweg die Jezus moet lopen, van het Pesach naar de Olijfberg en verder.

maandag 7 april: Zacharia 13: 1-9

Jezus citeerde in Matteüs 26 opnieuw de profeet Zacharia, net zoals hij dat deed toen hij zijn discipelen opdracht gaf een ezel te halen, met oog op de intocht in Jeruzalem. Toen was het beeld prachtig: je koning is in aantocht, bekleed met gerechtigheid en zege en hij zal vrede stichten tussen de volken. Het vervolg van Zacharia staat vol met prachtige profetieën over een nieuwe toekomst voor Jeruzalem, over zuivering. Inderdaad, zuivering is nodig. En als dat gaat over valse profeten, zoals in het begin van hoofdstuk 13, kunnen we dat prima volgen. Ook valse herders moeten weg, natuurlijk. Maar waarom past Jezus deze passage op zichzelf toe – 'Verhef je tegen mijn herder, tegen de man met wie ik mij verbonden heb – spreekt de HEER van de hemelse machten. Dood de herder, zodat de schapen verdwalen'? Denk daar eens over na.

Dinsdag 8 april: Psalm 77: 14-21

In de Bijbel wordt God regelmatig vergeleken met een herder. We denken dan al snel aan Psalm 23, maar ook in andere psalmen komt dit beeld voor, bijvoorbeeld hier in Psalm 77. Deze psalm opent met een schreeuw om hulp en aandacht. Het is een schreeuw die tot rust komt in het terug denken aan de daden van de HEER, de bevrijding uit Egypte en de doortocht door de Rietzee. 'U leidde uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron.'

Woensdag 9 april: Psalm 26: 17-25

De herder en zijn kleine kudde van twaalf man vieren Pesach, het feest van de bevrijding uit het slavenhuis. Een van de twaalf zal de kudde verlaten…

Donderdag 10 april: Matteüs 26: 26-30

De herder deelt zichzelf uit en doet zo de anderen in zichzelf delen.

Vrijdag 11 april: Johannes 10: 1-10

Goede herder	***Rover of huurling***
· Gaat door de deur naar binnen · Vertrouwde stem, de schapen luisteren · Ik ben de deur… · Leidt de schapen naar weidegrond	· Klimt over het hek · Onbekende stem, de schapen lopen weg · Vóór mij slechts dieven en rovers · Komt om de schapen te roven en slachten

Zaterdag 12 april: Johannes 10, 11-21

Johannes 10 biedt een indrukwekkend beeld van Jezus als de goede herder. Je kunt het lezen en herlezen, het roept levendige beelden op, en als je jezelf hiervoor openstelt, raakt het je tot diep in je ziel. ‘Ik ben de goede herder. Ik ken mijn schapen en mijn schapen kennen mij. Ik geef mijn leven voor de schapen.’

Hoe was het geweest als we bij de omstanders hadden gestaan en als we toespraak van Jezus, de timmermanszoon uit Nazaret, *real time* hadden meegemaakt? Hoe hadden we gereageerd op de man of vrouw naast ons die mompelde: ‘Hij is gek’?

Tot op de bodem

Door wat voor grote eenzaamheden
is Hij aan ons voorbijgegaan,
wij hebben wel zijn naam beleden
maar niet zijn stem verstaan.

De laatste drie die Hem behoorden
die sliepen in Getsemane;
en wij, wij waken wel met woorden,
maar gaan niet met Hem mee.

Onder het duister van zijn Vader
vernedert Hij zich in het stof,
en niemand, niemand komt Hem nader
daar in die donkere hof.

Wij kunnen wel bij Hem verwijlen
met onze woorden en ons lied,
maar kunnen niet zijn lijden peilen,
zijn duisternissen niet.

Wij stuwen wel met vrome wensen
en met gebeden om Hem heen.
Maar de verlossing van de mensen
die lijdt Hij heel alleen.

Jan Willem Schulte Nordholt
LB 582

zondag 13 april - 6de zondag van de Veertig dagen: Matteüs 26: 36-46

Zie het voor je. Zie die dodelijk bedroefde mens die zijn beste vrienden vraagt om in de inktzwarte duisternis met hem te waken. Zie die mens in rauwe doodsangst bidden, terwijl zijn beste vrienden in slaap sukkelen. Hoor deze mens roepen uit de diepte terwijl hij smeekt of de beker van Gods toorn aan hem voorbij mag gaan. Hoor hoe hij zichzelf overgeeft aan zijn Vaders wil, zijn vrienden wekt en de naderende

dood in de ogen kijkt. ‘Sta op, laten wij gaan; kijk, hij die mij uitlevert is al vlakbij’. De beker zal tot op de bodem worden leeggedronken.

maandag 14 april: Jesaja 51: 12-23

Het staat in Matteüs 26: 36-46 niet direct aangegeven, maar als Jezus zijn Vader vraagt of de beker aan hem voorbij mag gaan, klinkt daarin het Oude Testament door. Ook Jeruzalem heeft uit de kelk moeten drinken – de ballingschap als straf op het verlaten van God (vs. 17). Maar daarna neemt God het opnieuw voor zijn volk op – de kelk, de beker van zijn toorn, neemt hij uit hun handen, zij hoeven hem niet meer te drinken. Het evangelie vertelt hoe Jezus, de Messias, de Herder die zijn leven geeft voor de schapen, deze beker tot op de bodem leegdrinkt. Zo wordt de beker van Gods toorn door hem een beker die genezing brengt.

dinsdag 15 april: Matteüs 26: 47-56

Er komt een met zwaarden en knuppels bewapende bende aan. Één persoon treedt naar voren. Met de woorden ‘Gegroet, rabbi’ kust hij Jezus. Het is de eerste judaskus uit de geschiedenis. Tegenover deze bende en tegenover deze verrader staat Jezus. Ogenschijnlijk hebben zij hem te pakken en ligt alle initiatief bij hen. Maar dat is schijn, niet meer. Wat zij volvoeren is simpelweg wat moet gebeuren opdat de geschriften van de profeten in vervulling gaan.
Zelfs het slot was voorzegd; lees nog eens Matteüs 26: 31.

woensdag 16 april: Matteüs 26: 57-68

Jezus staat voor Kajafas, de hogepriester. ‘Bent u de messias, de Zoon van God’ vraagt deze. Hij krijgt een antwoord dat hij als pure godslastering ervaart. Dat Jezus als de messias wordt gezien weet hij wel, maar wat de man nu zegt loopt werkelijk de spuigaten uit.
Waarom eigenlijk?
Jezus herinnert hier aan een van de profetieën van Daniël:

> *‘In mijn nachtelijke visioenen zag ik dat er met de wolken van de hemel iemand kwam die eruitzag als een mens. Hij naderde de oude wijze en word voor hem geleid. Hem werden macht, eer en het koningschap verleend en alle volken en naties, welke taal zij ook spraken, dienden hem. Zijn heerschappij was een eeuwige heerschappij die nooit ten einde zou komen, zijn koningschap zou nooit te gronde gaan.’* (Daniël 7: 13-14)

Ook verwijst hij naar Psalm 110:

> *‘De HEER spreekt tot mijn Heer: ‘Neem plaats aan mijn rechthand’ ’*.

Deze man, die vreselijke luis in de pels, die omhooggevallen timmermanszoon, die vermeende rabbi met z’n vissers – pretendeert hij de mensenzoon uit Daniëls profetie te zijn die van de Oude van dagen, de oude wijze, eeuwige heerschappij krijgt?
Ja, dat zegt Jezus.
Ja, het hele godsbeeld van Kajafas wordt hier omver gegooid.

Ja, deze mens, gevangen en vernederd, zonder koninklijke of priesterlijke waardigheid is degene die God alle macht zal geven over hemel en aarde. [6]

Donderdag 17 april – Witte Donderdag: Matteüs 27, 15-31

Van Kajafas is Jezus naar Pilatus gevoerd, de Romeinse prefect. In feite laat Pilatus de keuze aan de omstanders over. Welke Jezus willen jullie, kies maar: Jezus de messias of Jezus de misdadiger. De misdadiger wordt vrij gelaten, de messias wordt als een misdadiger tot het kruis veroordeeld.

vrijdag 18 april – Goede Vrijdag: Matteüs 27, 32-56

Daar hangt Jezus. Boven zijn hoofd een bordje met 'Dit is Jezus, de koning van de Joden'. Naast hem twee misdadigers, aan de voet van het kruis enkele dobbelende soldaten, rondom spottende omstanders, vanaf het middaguur drie uur duisternis. Er klinkt een luidde kreet, het is een regel uit Psalm 22. In Matteüs beschrijving van Jezus' kruisdood klinkt de psalm ook op andere plaatsen door: hoe er vol leedvermaak wordt toegekeken, hoe de handen en voeten zijn doorboord, hoe er om zijn kleren wordt gedobbeld, hoe er wordt gesmaald dat God maar moet redden als hij op hem zijn vertrouwen heeft gesteld. Lees, als je op dit moment daar gelegenheid voor hebt ook Psalm 22.
Het is een boeiende vraag of Matteüs stopt bij vs. 19 van de psalm. Is het de bedoeling dat je ook de rest van de psalm erbij betrekt? Gaat het hier bij het kruis ook over redding, lofprijzing, een nieuw geslacht? O ja! De psalm bestaat niet alleen uit het eerste deel, het tweede vloeit eruit voort. Dit is Gods werkelijkheid, Hij doet het (Psalm 22 slotregel).

zaterdag 19 april – Stille Zaterdag: Jesaja 52,13-53-12

Jesaja stelt scherp op twee aspecten van de lijdende dienaar van de HEER. Het middendeel is het bekendst, hier wordt de grote vernedering en het diepe lijden geschetst. Maar dit deel wordt omsloten door een opening en een afsluiting.
De opening: 'Ja, mijn dienaar zal slagen, hij zal groots zijn, hoog verheven in aanzien. Zoals hij velen deed huiveren, – zo gruwelijk, zo onmenselijk was zijn aanblik – zo zal hij veel volken opschrikken' (52: 13-15).
De afsluiting: 'Mijn rechtvaardige dienaar verschaft velen recht. Daarom ken ik hem een plaats toe onder velen en zal hij met machtigen delen in de buit…' (53: 12).

Nog even is het stil, nog even lijkt alle hoop vervlogen[7]. Maar wacht maar af tot het ochtendgloren, dan breekt het licht door, dan zal blijken dat de Levende niet bij de doden te vinden is[8].

[6] Matteüs 28: 18
[7] Lucas 24: 21
[8] Lucas 24: 5

De weg van Christus Jezus

Christus ging als eerste
waar het water stond,
waar de diepte heerste
schiep Hij vaste grond.
Al wat wij misdeden
is met Hem vergaan,
wie gelooft is heden
met Hem opgestaan.

Christus trok als eerste
door de doodsjordaan,
wat als scheiding heerste
kan niet meer bestaan.
Al wat wij misdeden
is met Hem vergaan,
wie gelooft is heden
met Hem opgestaan

Christus staat als eerste
voor Gods aangezicht,
waar de doodsnacht heerste
wenkt en lacht het licht.

Al wat wij misdeden
is met Hem vergaan,
wie gelooft is heden
met Hem opgestaan

Inge Lievaart
LB 523

zondag 20 april – 1ste zondag van Pasen: Handelingen 2: 22-32

In zijn pinksterrede spreekt Petrus over de opstanding. Pasen en Pinksteren vallen op een dag!

maandag 21 april: Psalm 16

Petrus haalde in zijn pinksterpreek Psalm 16 aan. Over vers 8 tot en met 11 zegt hij: 'U zult mij wel toestaan dat ik over de aartsvader David zeg dat hij gestorven en begraven is; zijn graf bevindt zich immers nog steeds hier. Maar omdat hij een profeet was en wist dat God hem onder ede beloofd had dat een van zijn nakomelingen zijn troon zou bestijgen, heeft hij de opstanding van de messias voorzien en gezegd dat deze niet aan het dodenrijk zou worden overgeleverd en dat

zijn lichaam niet tot ontbinden zou overgaan. Jezus is door God tot leven gewekt, daarvan getuigen wij allen.' Pasen en Pinksteren vallen op een dag!

dinsdag 22 april: Handelingen 13: 26-41

Paulus over Pasen: 'Wij verkondigen u het goede nieuws dat God zijn belofte aan onze voorouders in vervulling heeft doen gaan doordat hij Jezus tot leven heeft gewekt.' Hij verwijst naar de Psalm 2 – 'Jij bent mijn zoon, ik heb je vandaag verwekt' – en naar Psalm 16 – 'Het lichaam van uw trouwe dienaar zal niet tot ontbinding overgaan'. In het laatste geval is zijn uitwerking helemaal vergelijkbaar met die van Petrus in Handelingen 2.

Paulus verkondigt hier het goede nieuws. Dat is niet vrijblijvend. Laat zijn slotwoorden tot je doordringen, in je eigen situatie, in de huidige tijd: 'Zorg daarom dat op u niet van toepassing wordt wat door de profeten is gezegd: 'Kijk, spotters, sta verbaasd en ga te gronde, want ik zal in jullie tijd een daad stellen, iets dat je niet zult geloven als het je wordt verteld'. [9]

woensdag 23 april: Kolossenzen 2: 6-15

Paulus over de werkelijkheid van Pasen: 'Volg de weg van Christus Jezus, nu u hem als uw Heer aanvaard hebt. In hem is de goddelijke volheid lichamelijk aanwezig, en omdat u één bent met hem, het hoofd van alle machten en krachten, bent ook u van die volheid vervuld.'

Paulus beschrijft deze werkelijkheid ook vanuit de doop. Pasen en doop zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden: 'Toen u gedoopt werd bent u immers met hem begraven, en met hem bent u ook tot leven gewekt'.

vrijdag 24 april: Kolossenzen 3: 1-17

Paulus over het leven vanuit de werkelijkheid van Pasen: 'Als u nu met Christus uit de dood bent opgewekt, streef dan naar wat boven is, niet op wat op aarde is. Laat wat aards is in u afsterven, kleed u in de liefde, laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen, onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel uw hart. Doe alles wat u zegt of doet in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God de Vader, dankt door hem.'

zaterdag 25 april – Psalm 126

De steppe zal bloeien
de steppe zal lachen en juichen.
De rotsen die staan
vanaf de dagen der schepping,
staan vol water maar dicht -
de rotsen gaan open.
Het water zal stromen
het water zal tintelen, stralen,

[9] Habakuk 1: 5

dorstigen komen en drinken.
De steppe zal drinken,
de steppe zal bloeien,
de steppe zal lachen en juichen.

De ballingen keren,
zij keren met blinkende schoven.
Die gingen in rouw
tot aan de einden der aarde
één voor één, en voorgoed,
die keren in stoeten.
Als beken vol water
als beken vol toesnellend water
schietend omlaag van de bergen.
Met lachen en juichen –
die zaaiden in tranen
die keren met lachen en juichen.

De dode zal leven.
De dode zal horen: nu leven.
Ten einde gegaan
en onder stenen bedolven –
dode, dode, sta op,
het licht van de morgen.
Een hand zal ons wenken
een stem zal ons roepen: Ik open
hemel en aarde en afgrond.
En wij zullen horen
en wij zullen opstaan
en lachen en juichen en leven.

Huub Oosterhuis

© Steunpunt Liturgie | tekst: Anje de Heer

Steunpunt Liturgie
Kon. Wilhelminalaan 3-5
3818 HN Amersfoort
t. 033-4569892 (di-do tijdens kantooruren)
e. liturgie@gkv.nl
i. www.gkv.nl (via 'steunpunten' naar 'liturgie')